

kussion om diverse instrumenter. Det er et spørgsmål om, hvad man mener er det rigtige i den konkrete sag.

Jeg tror, det var fru Lissa Mathiasen, der sagde, at vi har at gøre med en meget svær gruppe unge mennesker, en gruppe unge mennesker, som er ret ligeglad med det meste. Der kan jeg forstå, at det er fru Lissa Mathiasens opfattelse med hensyn til den gruppe unge mennesker, at den måde, vi har tilrettelagt tingene på i dag, hvor der altså ikke er nogen drastisk konsekvens, heller ikke hvis de flygter fra en sikret afdeling, er måden, hvorpå man som samfund skal reagere over for denne flok ret ligeglade unge mennesker.

Regeringen har en anden opfattelse af tingene. Jeg erkender, at det er et politisk spørgsmål, men jeg mener faktisk, at det er at gøre de unge mennesker en tjeneste, at vi i den første indledende fase af deres ungdomssanktion, hvor de er i en sikret afdeling, også klart signalerer, at såfremt de bare stikker af og tror, det er fuldstændig ligegyldigt, så får det altså en konsekvens.

Jeg tror faktisk, at det kan være et første skridt og en hjælp til, at de kommer videre, at de forstår, at det har konsekvens for ens handlinger, og at samfundet ikke her, om jeg så må sige, fritager den gruppe unge mennesker for en, synes jeg, rimelig konsekvens, hvis det er sådan, at de forbryder sig mod det, de er blevet idømt. Men det er et politisk spørgsmål.

Jeg vil sige, at vi holder selvfølgelig fast i vores forslag. Jeg synes også, det er godt, at fru Lissa Mathiasen under sit ordførerindlæg tilkendegav, at det her jo ikke gælder alle, der er under ungdomssanktion. Der er en skillelinje mellem, om de er i en sikret afdeling, eller de er overgået til en ikkesikret afdeling. Men det er politik.

For regeringen synes jeg faktisk, at der både er konsekvens og rimelighed, og vi tror, at det kan komme den gruppe unge mennesker til gode på længere sigt, at vi som samfund fortæller, at der altså er en grund til det. Når man er sat ind på en sikret afdeling, er det ikke uden konsekvens, såfremt man stikker af.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil sige det på den måde, at det lyder selvfølgelig pænt, når ministeren her lægger an til, at vi får en positiv tilgang til at drøfte tingene i forbindelse med en kommende revision af ungdomssanktionen. Det vil jeg da også håbe. Men jeg kan da ikke lade være med så at sige måske

en anelse firkantet endda, at det er jo ikke, fordi der ligefrem bliver lagt op til drøftelser eller til forhandlinger i forbindelse med det, der ligger her, og i forbindelse med lovforslaget og i hvert fald slet ikke omkring ungdomssanktionen.

Det er jo heller ikke, fordi det ligefrem har været muligt at få et svar. Det må ministeren jo også konstatere, i betragtning af at vi måtte sende en del af spørgsmålene tilbage igen og sige, at vi mangler svar på en række spørgsmål, hvor man ikke har villet svare konkret på det, der er blevet spurgt om. Men jeg vil da håbe, vi kan få en positiv tilgang, når ungdomssanktionen skal op til drøftelse på et senere tidspunkt.

Så skal jeg ikke lægge skjul på, at jeg egentlig godt kan være lidt rystet over, at ministeren tilkendegiver, at det her ikke er et udtryk for en faglig diskussion. Nej, det, der netop er så beklageligt, er, at ministeren erkender og faktisk står her åbent og siger, at det er en politisk-ideologisk holdning, de har i regeringen, og den ønsker de at køre igennem, så pyt med om fagligheden er i orden.

Det er faktisk i øvrigt også kendetegnende for en stribe af høringssvarene, at det, de angriber de her ændringer for, er, at man ikke har argumenteret for fagligheden, men at det til gengæld er politisk-ideologisk, man ønsker at køre fra regeringens og justitsministeren side.

Kl. 21.20

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det er også ministerens bemærkning om, at det her primært er politik. Det er der jo sådan set ikke noget odidiøst i, i og med at vi står i Folketingssalen.

Under behandlingen af ungdomssanktionen havde vi faktisk nogle faglige juridiske ganske voldsomme diskussioner af, at vi fraveg proportionalitetsprincippet, at vi faktisk sagde til 16-årige Per, at det kan godt være, at du står til 30 dage bag tremmer, men du får 2 år i stedet for i en socialpædagogisk behandlingsindsats.

Derfor synes jeg nok, der ligger en juridisk faglig diskussion i, at nu indfører den konservative justitsminister så proportionaliteten igen, sådan at unge 16-årige Per, der egentlig stod til 30 dage, men nu har fået 2 år i stedet for, kan få 30 dage oveni, hvis det her meget, meget forvirrede menneske stikker af fra en lukket institution.

Så jeg mener ikke, at det er ren politik. Man må også godt skele til de faglige argumenter,